

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Είναι σίγουρο πως ένας μικρός, ανεπαίσθητος ψίθυρος ακούγεται την στιγμή που μεγαλώνουν τα βλαστάρια. Την ώρα που βγαίνει μέσα από το έδαφος η νέα πρασινάδα και φύεται όπου γης. Ένας γλυκός αναστεναγμός την ώρα που σκάνε τα μπουμπούκια. Ανοίγουν και γίνονται κατακόκκινα τριαντάφυλλα βουτηγμένα λες σε άλικο υλικό σαν το αίμα. Κι έπειτα μια μελιστάλαχτη μελωδία θα ακουστεί την ώρα που μεστώνουν οι καρποί. Την ώρα που τα στάχια θα είναι έτοιμα να δώσουν πολύτιμο το σιτάρι ή το όποιο δημητριακό. Μπορεί αλλού να έχει λατρευτεί το καλαμπόκι αλλά αυτή η ίδια μελιστάλαχτη μελωδία την ώρα του μεστώματος είναι σα να ενώνει την κοινή τύχη, το κοινό μέλλον των ανθρώπων. Έπειτα μια ανεπαίσθητη λάμψη ίσως φανεί την ώρα που θα διασταυρωθούν δυο βλέμματα. Ένα αδιόρατο μαγνητικό πεδίο θα αναγκάσει την παλάμη σου να τυλίξει τρυφερά τη δική της και να μείνουν έτσι ενωμένες λες παντοτινά στο διηνεκές της περιστροφής της γης γύρω από τον ήλιο.

Ακούγοντας τα λόγια που λένε σαν μικρές κι ατελείωτες ιστορίες τα κοχύλια που έχουν μείνει κουφάρια στα βάθη της θάλασσας και περιμένουν ανθρώπινο χέρι να τα ανασύρει. Σαν κάτι πολυταξιιδεμένα σκαριά κουφάρια πνιγμένα κι αυτά στο βυθό που τα έχουν αποικήσει τα κοράλλια και πολύχρωμα, πολύμορφα και πολυπληθή θαλάσσια όντα. Αυτά τα λόγια και τις ιστορίες των βυθισμένων σκαριών και των σπασμένων ονείρων αρκεί να είσαι έτοιμος να ακούσεις από τα χείλη της. Έστω κι αν τα χείλη αυτά μοιάζουν με τα χείλη μιας Σειρήνας που στο κάλεσμά της ίσως έπρεπε να κλείσεις τα αυτιά σου... ίσως να μοιάζει κάπως έτσι και η ποίηση. Μια μυθική Σειρήνα. Ή καλύτερα μια Κίρκη ικανή να μεταμορφώσει.

Ικανή να μεταμορφώσει την πεζότητα της καθημερινότητας σε αναζήτηση του θαύματος της ζωής. Κάποιος που έμαθε μέσα στην υψικάμινο της ζωής πώς δένεται με ιδρώτα και αίμα το ατσάλι της ζωής ίσως να μεταφέρει στα κύτταρά του την αγωνία για την υπέρβαση των ορίων του. Των δικών του και της ανθρωπότητας ολάκερης. Έτσι ίσως κι αυτό να μετατρέπεται σε ποίηση. Σε απόπειρα υπέρβασης του σκυθρωπού «εγώ» εκεί που μια σφιγμένη γροθιά στον αέρα μπορεί να ενώσει τη ζωή, τον έρωτα και την επανάσταση σε κοινό μονοπάτι. Να ενώσει τον έρωτα για τη ζωή και την επανάσταση σε λίγες γραμμές. Σε ένα τετράστιχο. Σε ένα σύνθημα στον τοίχο. Ίσως έτσι να έχει νόημα η ποίηση. Όχι για εκείνους που τραγουδούν τραγούδια για να ξεχωρίσουν απ' τον κόσμο, αλλά για εκείνους που τραγουδούν και πολεμούν για να τον ενώσουν. Έτσι που να μην χρειάζονται πια οι ποιητές όπως θα έλεγε κι ο μεγάλος Ρίτσος. Δεν θα χρειάζονται πια ούτε οι πολεμιστές έτσι που όλοι θα έχουν γίνει ποιητές και θα μπορούν να ανασάνουν και να αφογκραστούν τα ανθεστήρια και μια άνοιξη σαν αιώνια νιότη και σα νύφη - πασχαλιά...

Ας ψάξουμε κι ας βαδίσουμε τους πυρωμένους δρόμους της ενδοχώρας αναζητώντας τα σύμφωνα και τα φωνήεντα που είναι σπαρμένα γύρω γύρω. Αναζητώντας τις μυρωμένες λέξεις και τις μελωδίες που πλανώνται στον αέρα και είναι όλα αυτά το σώμα και το πνεύμα της ποίησης του μέλλοντός μας που δεν θα έχει ανάγκη από παγκόσμιες μέρες και διαφήμιση. Όταν η ίδια η ποίηση θα λείει πολλά περισσότερα από τους ειδικούς και τους επαίοντες που προσπαθούν να την μετατρέψουν σε μια ακόμη κοινοτοπία.

Ας δούμε την ποίηση ως πράξη και όχι ως επέτειο. Ως μια καταλυτικής σημασίας πράξη αντίστασης εναντίον της φασίζουσας ομοιομορφίας των ημερών και της ομοιομορφίας του φασισμού που απλώνεται

σαν μαύρη πανούκλα. Έτσι θα αποκτήσει μεγαλύτερη αξία. Έτσι μόνο θα γκρεμίσουμε τα τείχη. Όταν τα χέρια σμίξουν και τα χαμόγελα ανθίσουν του κόσμου η νιότη θα ξεπεζέψει από κάτασπρο άτι και θα πλημμυρίσει ο κόσμος φως, μουσικές και χρώματα. Ίσως τότε όλοι θα ακούμε τα μπουμπούκια να σκάνε και τους ήχους από τα φτερουγίσματα της πεταλούδας. Ίσως μόνο τότε να μην έχουμε ανάγκη αυτήν την Κίρρη να μας μεταμορφώσει γιατί σε αυτόν το νέο κόσμο θα έχουμε γίνει όλοι ποιητές με αναιρεμένη ταυτόχρονα αυτήν την ιδιότητα. Άνθρωποι που θα έχουν περάσει πια στο στάδιο της ιστορίας...

XXI - III - 2014